

ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
για βαθύφωνο και ορχήστρα
έργο 62

I.

ΦΥΛΛΟ

Δες, είμαι όπως εκείνο
το φύλλο
που κρατιέται ακόμα
στο γυμνό κλαρί.
Διώξε με...
Μη λυπάσαι.
Πάνω σου ακτινοβολεί
της ωριμότητας
το πάθος
που σε κρατά
για μένα
με πείσμα παιδικό.
Πες μου Αντίο.
Δεν πειράζει.
Ο θάνατος δεν είναι τίποτα.
Το δύσκολο είναι να σε χάσω.

Umberto Saba
(μετάφραση: Ευριπίδης Κλεόπας)

II.

Ω NYXTA

Από την διάχυτη αγωνία της αυγής
Μια δεντροστοιχία αποκαλύπτεται

Πονεμένες αφυπνίσεις

Φύλλα, αδέρφια μου φύλλα,
σας ακούω μέσα στον θρήνο.

Φθινόπωρα,
ψυχοραγούσες ηδονές.

Ω νεότητα,
έφθασε κιόλας η ώρα του αποχωρισμού.

Μακρινοί ουρανοί της νιότης,
ελεύθερη εφόρμηση.

Έρημος είμαι πια.

Χαμένος σ' αυτή την αβάσταχτη μελαγχολία.

Μα το σκοτάδι αφανίζει τις αποστάσεις.

Ωκεάνιες σιωπές,

Αστρικές φωλιές των ψευδαισθήσεων,

Ω νύχτα.

Juseppe Ungaretti
(μετάφραση: Διομήδης Βλάχος)

III.

ΛΙΜΝΗ ΦΕΓΓΑΡΙ ΑΥΓΗ ΝΥΧΤΑ

Εύθραυστοι θάμνοι, βλέφαρα
με θρόισμα ανεπαίσθητο...

Κρυφό φαρμάκι που μαραίνει...

Ένας άνθρωπος μόνος περνά
με τον ανείπωτο τρόπο του...

Κοχύλι λαμπερό,
οδηγείς στις εκβολές του ήλιου!

Γυρνάς γεμάτη φως, ψυχή,
και το σκοτάδι βρίσκεις πάλι
να χαμογελά...

Χρόνε, φευγαλέο τρέμολο...

Juseppe Ungaretti
(μετάφραση: Διομήδης Βλάχος)

IV.

ΠΗΓΗ

Μαράθηκε πολύ ο ουρανός
μα τώρα ξαναφέγγει
και σπέρνει την πηγή με ίριδες.

Οχιά που ξύπνησες,
φιλόλιγνο είδωλο, ποτάμι νεογέννητο,
ψυχή, καλοκαίρι που επέστρεψες νύχτα,
ο ουρανός ονειρεύεται.

Προσευχήσου, μ' αρέσει να σ' ακούω,
αβέβαιο μνήμα.

Juseppe Ungaretti
(μετάφραση: Διομήδης Βλάχος)

V.

ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ακίνητη είναι η αρχαία φωνή.
Ακούω εφήμερες αντηχήσεις,
λήθη απόλυτης νύχτας
στο έναστρο νερό.

Απ' την ουράνια φλόγα
γεννιέται το νησί του Οδυσσέα.
Αργόσυρτα ποτάμια φέρνουν ουρανούς και δέντρα
στην βοθή φεγγαρένιων ακτών.

Οι μέλισσες, αγαπημένη, μας δωρίζουν το χρυσάφι:
καιρός των μεταμορφώσεων, μυστικός.

Salvatore Quasimodo
(μετάφραση: Διομήδης Βλάχος)

VI.

ΔΕΝ ΕΧΑΣΑ ΤΙΠΟΤΑ

Είμαι ακόμα εδώ, ο ήλιος γυρίζει
πίσω απ' την πλάτη μου σαν γεράκι
και η φωνή της γης ενώνεται με τη δική μου φωνή.
Ο χρόνος αρχίζει ξανά ειδωμένος
από το μάτι που ανακαλύπτει και πάλι το φως.
Δεν έχασα τίποτα [...]
Να χάσω και να πάω πέρα [...πέρα]
από το διάγραμμα του απέραντου ουρανού
κίνηση ονείρου, ποτάμι
γεμάτο (από) φύλλα.

Salvatore Quasimodo
(μετάφραση: Σωτήρης Τριβιζάς)

VII.

ΚΙ ΑΜΕΣΩΣ ΒΡΑΔΙΑΣΕ

Μόνος στη γη,
 διασχίζοντας
μιαν αχτίδα
 ήλιου.

Πόσο γρήγορα [...]
 ήρθε [...]
 το δείλι.

Salvatore Quasimodo
(μετάφραση: Ευριπίδης Κλεόπας)